

Sygnatura akt II AKa 436/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Zbigniewa Jaworskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 r.

sprawy

K. J. (1)

oskarżonego z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

B. G. (1)

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 191 § 1 i 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

P. M. (1)

oskarżonego z art. 191 § 1 i 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z 19 lipca 2022 r. sygn. akt III K 72/20

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. J. (1) w ten sposób, że;

za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

nadzwyczajnie łagodzi karę wymierzoną oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VI części wstępnej) i na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2019r. zgodnie z art. 4 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

karę wymierzoną oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VIII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VII części wstępnej) obniża do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu K. J. (1) w punkcie X części rozstrzygającej;

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. G. (1) w ten sposób, że;

za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

karę wymierzoną oskarżonemu B. G. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej) obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu B. G. (1) w punkcie XXV podpunkt 2 części rozstrzygającej;

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. M. (1) (M. (1)) w ten sposób, że;

za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

karę wymierzoną oskarżonemu P. M. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej) obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu P. M. (1) w punkcie XXV podpunkt 1 części rozstrzygającej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. J. (1), B. G. (1) i P. M. (1) (M. (1)) utrzymuje w mocy;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600)

łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:

łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego K. J. (1) w punkcie I podpunkty: „b” i „c” niniejszego wyroku oraz w punkcie IX zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 §1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 08 lipca 2019r. godz. 06:05 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:10;

łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego B. G. (1) w punkcie II podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XVII, XVIII, XIX i XXI zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 §1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 16 lipca 2019r. godz. 10:00 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:25;

łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. M. (1) (M. (1)) w punkcie III podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XXI oraz XXII podpunkty: 1, 2 i 3 zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

zasądza od wszystkich oskarżonych: K. J. (1), B. G. (1) i P. M. (1) (M. (1)) na rzecz Skarbu Państwa po 306,70 (trzysta sześć 70/100) złotych przypadających na nich kosztów postępowania odwoławczego, na co składa się po 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 300,- złotych opłat za obie instancje.

UZASADNIENIE

Mimo wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349), w niniejszej sprawie odstąpiono od opracowania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na formularzu UK, sporządzając uzasadnienie wyroku w sposób tradycyjny. Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Było to podyktowane tym, że forma oraz treść formularza w realiach niniejszej sprawy skutkowałaby niemożnością pełnego respektowania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w który to, w ślad za prof. P. H. (por. „Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010, str. 305-306) uznał, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego”, a w konsekwencji, iż „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”. Nie ulega przecież wątpliwości, iż kontrola ta może być dokonana jedynie poprzez zapoznanie się z argumentami

sądu, przemawiającymi za przyjętym rozstrzygnięciem. Tym samym jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem prawa. Obligatoryjne nakazanie sporządzenia uzasadnień w formie formularzy (art. 99a § 1 k.p.k.), nie dawałoby w realiach niniejszej sprawy właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania standardu prawa do rzetelnego procesu, gdyż niejednokrotnie, zwłaszcza w sprawach wieloosobowych i wielowątkowych, zarzuty ujęte w części wstępnej apelacji nie przystają do jej wniosków lub wykluczają się od strony formalnoprawnej, czy pozostają oderwane od wskazanej podstawy odwoławczej, bądź też formułowane są dopiero w uzasadnieniu.

W omawianej sprawie zakres podmiotowo-przedmiotowy sprawy, liczba wniesionych środków odwoławczych, sposób sporządzenia apelacji (w tym charakter podniesionych w nich zarzutów), w odniesieniu do przedmiotu samej sprawy oraz tych elementów, które musiały być brane pod uwagę z urzędu, prowadzi do wniosku, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 skutkowałoby niemożnością rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji stron, a przede wszystkim przedstawienia konkluzji, które dla stron byłyby czytelne i wskazywałyby w jaki sposób dany wniosek został wyprowadzony.

Uzasadnienie stanowiska tut. Sądu stanowią nadto orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ETPC. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji, kiedy art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż „umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową” oraz wobec jednoczesnego stwierdzenia, że formularz nie pozwala na realizowanie obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. zaniechanie sporządzenia uzasadnienia formularzowego okazało się konieczne.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób tradycyjny znajduje oparcie w stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177). Stosowany zatem wprost przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliguje sąd drugiej instancji do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu. Tym samym brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak m.in. ETPC w wyroku z 9.12.199r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515- 516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając także stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w sprawie P 37/05 oraz Sądu Najwyższego przedstawione w sprawie I KA 1/20, formułujące obowiązek sądu odwoławczego do każdorazowej oceny, w związku z kategoriycznym brzmieniem art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., czy w danej sprawie może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2, nie naruszając podstawowych gwarancji strony do rzetelnego procesu odwoławczego, Sąd Apelacyjny w sprawie omawianej odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie skierował akt oskarżenia m.in. przeciwko oskarżonemu:

K. J. (1) o to, że:

w okresie od 1 czerwca 2019r. do 7 lipca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił:

- małoletniemu S. G. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych, środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 5 gramów za kwotę 150 złotych,

- małoletniemu M. K. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 3 gramów za kwotę 120 złotych, środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- małoletniemu M. S. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 20 gramów za kwotę 800 złotych,

- małoletniej K. P. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- małoletniej A. Ł. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt VI części wstępnej zaskarżonego wyroku);

w okresie od 1 czerwca 2019r. do 7 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił:

- D. W. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- P. K. (1) środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 5 gramów za kwotę 150 złotych,

- M. P. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt VII części wstępnej zaskarżonego wyroku);

w dniu 8 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 29,16 gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku);

w dniu 8 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 41,37 gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt IX części wstępnej zaskarżonego wyroku);

w dniu 8 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci (...) (...) o wadze 13,46 gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt X części wstępnej zaskarżonego wyroku);

B. G. (1) o to, że:

VI. w dniu 16 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 151,71 gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XIII części wstępnej zaskarżonego wyroku);

VII. w okresie od 1 lipca 2019r. do 7 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. J. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 50 gramów o wartości 1300 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku);

VIII. w okresie od 1 maja 2019r. do 1 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał konopie w ilości 5 krzewów,

- tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XV części wstępnej zaskarżonego wyroku);

IX. w okresie od 1 lipca 2019r. do 16 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przetwarzał konopie w ilości 1 krzewu w susz rośliny o wadze 1,26 gramów,

- tj. o czyn z art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku);

a nadto B. G. (1) oraz

P. M. (1) o to, że:

X. w okresie od października 2019r. do 11 grudnia 2019r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu przy użyciu gróźb bezprawnych uszkodzenia ciała, a także przemocą polegającą na biciu pięściami po twarzy i tułowi w celu wymuszenia P. K. (2) do zwrotu wierzytelności pobili go, narażając na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, powodując naruszenie czynności narządów ciała w postaci urazów głowy z raną łuku brwiowego lewego i z raną okolicy małżowiny usznej, urazów klatki piersiowej i urazu twarzoczaszki z podejrzeniem złamania nosa, które to obrażenia naruszając czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, i zmuszając go do przekazania im pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2340 zł, stanowiącej własność pokrzywdzonego oraz jego konkubiny B. P., przy czym B. G. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie (sygn. akt II K 835/16) na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 czerwca 2016 roku do 8 sierpnia 2017 roku,

- tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a wobec oskarżonego B. G. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k. (punkt XVII części wstępnej zaskarżonego wyroku);

XI. w listopadzie 2019r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu pozbawili wolności P. K. (2) w ten sposób, że groźbą pobicia go i przemocą polegającą na przytrzymywaniu go za ramię doprowadzili go do stanu bezbronności i zmusili do wejścia do pojazdu marki A. (...) po czym wywieźli w odosobnione miejsce, przy czym B. G. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. XVII,

- tj. o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k., a wobec oskarżonego B. G. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k. (punkt XVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku);

oraz P. M. (1) o to że:

XII. w dniu 11 grudnia 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci (...) ((...)) w ilości 20,15 gramów i środek odurzający w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości 0,17 gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XIX części wstępnej zaskarżonego wyroku);

XII. w okresie od stycznia 2019r. do czerwca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu w góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił czterokrotnie P. K. (2) środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 4 gramy, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 160 złotych, nadto w tożsamym okresie w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił dziesięciokrotnie J. A. środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości niemniejszej niż 5 gramów, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 200 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. (punkt XX części wstępnej zaskarżonego wyroku);

XIII. we wrześniu 2019r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą pozbawił wolności P. K. (2) w ten sposób, że przemocą polegającą na biciu pięściami po tułowiu doprowadził go do stanu bezbronności i zmusił do wejścia do pojazdu marki H. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych po czym wywiózł w rejon Placu (...) w B.,

- tj. o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. (punkt XXI części wstępnej zaskarżonego wyroku).

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2022r. sygn. akt III K – 72/20 Sąd Okręgowy w Świdnicy orzekł m.in. następująco:

uznał **oskarżonego K. J. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku z tym, że wprowadził zapis, że działał on od kwietnia 2019r. do 07 lipca 2019r. i do jego opisu wprowadził zapis, iż działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kwalifikując czyn ten z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności **(punkt VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

uznał **oskarżonego K. J. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku z tym, że do jego opisu wprowadził zapis, iż działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz że co do D. W. to udzielił mu również 6 gramów środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany za kwotę 240 złotych i czyn ten zakwalifikował z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności **(punkt VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

uznał **oskarżonego K. J. (1)** za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający i substancje psychotropowe w znacznej ilości:

- środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 29,16 gramów;

- znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 41,37 gramów;

- znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci (...) ((...)) o wadze 13,46 gramów;

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 tejże ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawieni wolności **(punkt IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec K. J. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od K. J. (1) nawiązkę w wysokości 3.000,- (trzech tysięcy) złotych na rzecz (...) Przychodnia (...) (...) w D. (**punkt XI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej przez K. J. (1) z popełnienia przestępstwa w kwocie 3.060,- (trzech tysięcy sześćdziesięciu) złotych (**punkt XII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonego B. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 62 ust. 2 tejże ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt XVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonego B. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, przyjmując, że wartość marihuany wynosiła 1.250 złotych i że czyn ten stanowi występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonego B. G. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach: XV i XVI części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czynu art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za każdy z tych czynów na podstawie powołanych wyżej artykułów wymierzył mu kary po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności (**punkt XIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1)** za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, przyjmując, że działali oni w okresie – na przestrzeni października i listopada 2019r., tj. za winnych:

1. B. G. (1) czynu z art. 191 § 1 i 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. a P. M. (1) czynu z art. 191 § 1 i 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

i za to wymierzył:

1. B. G. (3) na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. P. M. (1) na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1)** za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – wobec B. G. (1) i z art. 189 § 1 k.k. – co do P. M. (1) i za czyn ten wymierzył B. G. (1) i P. M. (1), na podstawie art. 189 § 1 k.k., kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**);

uznał **oskarżonego P. M. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XIX-XXI części wstępnej wyroku i za to wymierzył:

1. za popełnienie czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na podstawie tegoż przepisu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. za popełnienie występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

3. za popełnienie występku z art. 189 § 1 k.k. przyjmując, że do jego popełnienia doszło w bliżej nieokreślonym czasie na przełomie września i października 2019r. na podstawie art. 189 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności **(punkt XXII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej przez P. M. (1) z popełnienia przestępstwa w kwocie 360,- (trzystu sześćdziesięciu) złotych **(punkt XXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej przez B. G. (1) z popełnienia przestępstwa w kwocie 1.250,- (tysiąca dwustu pięćdziesięciu) złotych **(punkt XXIV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec P. M. (1) i B. G. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza:

1. P. M. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. B. G. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności **(punkt XXV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył:

1. B. G. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 lipca 2019r. godz. 10:00 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:25,

2. K. J. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 lipca 2019r. godz. 06:05 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:10 **(punkt XXVI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku);**

zwolnił oskarżonych od ponoszenia wyłożonych wydatków od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz od ponoszenia opłaty **(punkt XXVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).**

Powyższy wyrok zaskarżyli:

obrońcy z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., w części dotyczącej orzeczeń o karach wymierzonych w punktach: VII, VIII, IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji w części dotyczącej kary łącznej wymierzonej w punkcie X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,

obrońca z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B., w całości w odniesieniu do wymienionych oskarżonych.

Obrońcy z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., powołując się na przepisy art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a miał on wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżony nie przekazał organowi powołanemu do ścigania przestępstwa popełnionego we współdziałaniu (w rozumieniu przepisów zawartych w dziale II Kodeksu Karnego), z co najmniej dwiema osobami,

wszystkich istotnych w sprawie posiadanych przez niego informacji o osobach współdziałających, skutkiem czego Sąd Okręgowy nie uwzględnił przy wymiarze kary dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 3 k.k., podczas gdy podsądny w swych wyjaśnieniach wskazał na rolę i fakt posiadania substancji niedozwolonych przez oskarżonych B. G. (1) i D. W., wskazał organom ścigania miejscowość, ujawnił organom listę odbiorców, ceny i gramaturę udzielanych substancji;

ewentualnie, z ostrożności procesowej – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a miał on wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na brak w ustaleniu, iż nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, a postawa sprawcy, w szczególności ujawnienie informacji, z uwagi na które organa ścigania ustaliły wszystkie dalsze osoby uwikłane w proceder, wskazuje na odmienny wniosek, co prowadziło do bezzasadnego niezastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k.;

ewentualnie, z ostrożności procesowej – rażąca niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonemu, a to z uwagi na jego postawę i warunki osobiste oraz właściwość (brak uprzedniej karalności za przestępstwo umyślne w dacie czynu) wskazują, że właściwym byłoby wymierzenie kary łącznej kierując się zasadą pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, uwzględnienie dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (ewentualnie z uwagi na treść art. 60 § 5 k.k., warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres 10 lat);

w wypadku podzielenia jednak zarzutów ewentualnych:

- a) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, uwzględnienie dobrodziejstwa art. 60 § 2 pkt 2 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary nadzwyczajnie złagodzonej, tj. po myśli art. 60 § 6 pkt 2 i 3 k.k.;
- b) wymierzenie oskarżonemu kary w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia;
- c) w konsekwencji orzeczenie kary łącznej przy uwzględnieniu zasady pełnej absorpcji;

zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Obrońca z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., skutkujące uznaniem obu oskarżonych winnymi wymuszania przemocą od P. K. (2) zwrotu wierzytelności i pozbawiania go wolności – poprzez jednostronną, dowolną, nie opartą na całokształcie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego ocenę tychże materiałów w zakresie czynów: XVII, XVIII, XXI aktu oskarżenia, pomimo iż zgromadzone dowody pozwalały na przyjęcie innych wersji i innych osób, które mogły domagać się od pokrzywdzonego P. K. (2) zwrotu wierzytelności, stykały się z pokrzywdzonym i mogły używać wobec niego przemocy;

uznanie przez Sąd oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) winnymi wszystkich zarzucanych im czynów dot. narkomanii, w sytuacji gdy pierwszy z oskarżonych (B. G. (1)) przyznał się jedynie do posiadania i handlu marihuaną oraz określonej uprawy, a drugi oskarżony (P. M. (1)) wyjaśnił Sądowi, że jego kontakt z narkotykami ograniczył się jedynie do środków znalezionych na terenie B.;

rażącą surowość kar orzeczonych wobec obu oskarżonych, w zakresie czynów w akcie oskarżenia określonych w punktach: XIII-XVI (w stosunku do B. G. (1)) i w punktach: XIX-XX (w stosunku do P. M. (1)), polegająca na niedostrzeżeniu przez Sąd wyjaśnień oskarżonych, złożonych w tym zakresie oraz wszystkich aspektów kar w powiązaniu ze strona przedmiotową i podmiotową czynów, odnoszącą się również do poszczególnych oskarżonych, czego najlepszym przykładem było np. uznanie B. G. za czołowego przedstawiciela podziemia przestępczego B. i jej okolic.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów na szkodę P. K. (2) (osądzeniu faktu naruszenia nietykalności fizycznej pokrzywdzonego poprzez uderzenie go w twarz przez osk. B. G.);

zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od czynów, których nie przyznali oraz o wymierzenie w zakresie czynów spenalizowanych w ustawie dot. zwalczania narkomanii i przyznanych przez oskarżonych – znacznie niższych kar.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W odniesieniu do oskarżonego K. J. (1) zasługiwała na częściowe uwzględnienie apelacja wniesiona przez jego obrończynię z wyboru, adw. A. F., w tym zakresie, w jakim zwracała uwagę na potrzebę zastosowania w odniesieniu do tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k., ze względu na postawę procesową K. J. (1).

W szczególności, należało bowiem uwzględnić to, że oskarżony K. J. (1), z własnej inicjatywy, we wstępnej fazie śledztwa ujawnił szereg okoliczności popełnionych przez siebie przestępstw z art. 59 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a mianowicie udzielania narkotyków szeregu osobom, w tym małoletnim. Podał również dane personalne tych osób, zanim jeszcze organy procesowe miały wiedzę o wymienionych przestępstwach i o nabywcach środków odurzających (konsumentach), ze wskazaniem okoliczności udzielania narkotyków oraz ilości dostarczonych im narkotyków. Bez takiej postawy oskarżonego K. J. (1), ani organy prowadzące postępowanie karne, ani prokurator, ani wreszcie orzekający Sąd I instancji, nie miałyby wiedzy o popełnionych przez niego przestępstwach. Co więcej, oskarżony K. J. (1) ujawnił również, że w obrocie narkotykami uczestniczył oskarżony B. G. (1) i opisał szczegóły związane z odbieraniem narkotyków od tego ostatniego.

Nie było natomiast podstaw prawnych do zastosowania przepisu art. 60 § 3 k.k., gdyż oskarżony K. J. (1) nie współdziałał z co najmniej dwoma innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, co do którego ujawnił wobec organu powołanego do ścigania osoby w nim uczestniczące oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Podstawę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary dawał zatem wyłącznie przepis art. 60 § 2 k.k., a nie przepis art. 60 § 3 k.k., obligatoryjny na dzień popełnienia przestępstwa przez oskarżonego i względniejszy dla niego niż obowiązujący w dacie wyrokowania przez Sąd odwoławczy.

W tym kontekście, apelacja obrończyni z wyboru, adw. A. F., była zasadna także co do zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej wymierzonej oskarżonemu, z uwagi na jego postawę i warunki osobiste oraz właściwości (brak uprzedniej karalności za przestępstwo umyślne w dacie czynu), co uzasadniało wymierzenie kary łącznej kierując się zasadą absorpcji.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyrok w stosunku do oskarżonego K. J. (1) polegającej na:

przyjęciu za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przepisów Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VI części wstępnej) i na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2019r. zgodnie z art. 4 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k., wymierzenia mu kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

obniżenia kary wymierzonej oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VIII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VII części wstępnej), do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec stwierdzenia, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu K. J. (1) w punkcie X części rozstrzygającej, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego K. J. (1) w punkcie I podpunkty: „b” i „c” niniejszego wyroku oraz w punkcie IX zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 §1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 08 lipca 2019r. godz. 06:05 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:10.

W odniesieniu do oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona przez ich obrońcę z wyboru, adw. M. B., co do zarzutów kwestionujących ich sprawstwo i winę w zakresie przypisanych im przestępstw wymuszania przemocą od pokrzywdzonego P. K. (2) zwrotu wierzytelności i pozbawienia go wolności (w zakresie zarzutów: XVII, XVIII, XXI aktu oskarżenia). Apelacja ta nie była zasadna również w zakresie, w którym kwestionowała popełnienie przez oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) winnymi wszystkich zarzucanych im czynów dot. narkomanii, poza przyznaniem przez pierwszego z oskarżonych (B. G. (1)) posiadaniem i handlem marihuaną oraz określonej uprawy, a przez drugiego oskarżonego (P. M. (1)) posiadania narkotyków znalezionych na terenie B..

Wobec zakresu apelacji, w której zaskarżono wyrok w całości, także zgodnie z domniemaniem określonym w art. 447 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy ocenił całokształt zaskarżonego orzeczenia, uznając, że rażąco niewspółmierne były kary wymierzone oskarżonym: B. G. (1) i P. M. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k., a w stosunku do oskarżonego B. G. (1) także w zw. z art. 64 § 1 k.k., zarzucone im w punkcie XVII części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyrok w stosunku do oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) polegającej na:

przyjęciu za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przepisów Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

obniżeniu kary wymierzonej oskarżonemu B. G. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej), do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

obniżeniu kary wymierzonej oskarżonemu P. M. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej), do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wobec stwierdzenia, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym: B. G. (1) i P. M. (1) w punkcie XXV podpunkty 1 i 2 części rozstrzygającej, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:

a) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego B. G. (1) w punkcie II podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XVII, XVIII, XIX i XXI zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63

§1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 16 lipca 2019r. godz. 10:00 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:25;

c) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. M. (1) (M. (1)) w punkcie III podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XXI oraz XXII podpunkty: 1, 2 i 3 zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. J. (1), B. G. (1) i P. M. (1), utrzymano w mocy. W dalszej części uzasadnienia zasadne będzie osobne odniesienie się do apelacji wniesionych co do poszczególnych oskarżonych, na tle stawianych w nich zarzutów.

Co do oskarżonego K. J. (1)

I. Ponieważ obrończyni z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., nie kierowała żadnych zarzutów w stosunku do ustalenia sprawstwa i winy tego oskarżonego, wypada ograniczyć się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Świdnicy w sposób prawidłowy zrekonstruował stan faktyczny, przedstawiając go na stronach: 1-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1235-1239v akt sprawy), a następnie dokonał rzeczowej i przekonującej oceny materiału dowodowego na stronach 11-17 tego uzasadnienia (k. 1240-1243 akt sprawy).

Poczynione przez Sąd Okręgowy w Świdnicy ustalenia faktyczne pozwoliły na przypisanie oskarżonemu K. J. (1) trzech przestępstw, a mianowicie:

przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od kwietnia 2019r. do 7 lipca 2019r. w B., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił:

- małoletniemu S. G. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych, środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 5 gramów za kwotę 150 złotych,

- małoletniemu M. K. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 3 gramów za kwotę 120 złotych, środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- małoletniemu M. S. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 20 gramów za kwotę 800 złotych,

- małoletniej K. P. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych,

- małoletniej A. Ł. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych

(zarzuconego w punkcie VI części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisanego w punkcie VII jego części rozstrzygającej). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawały przede wszystkim spontaniczne i szczere wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1), który z własnej inicjatywy przyznał się do udzielania narkotyków, wskazał osoby, którym je dostarczał oraz okoliczności i ilości sprzedawanych narkotyków. Swoje depozycje procesowe oskarżony K. J. (1) podtrzymywał na każdym etapie postępowania karnego (k. 117-119, 127-129, 884-886v). Wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1) zostały uzupełnione zeznaniami świadków: S. G. (k. 70-71, 1174-1175v), M. K. (1) (k. 59-60, 1173v-1174), K. P. (k. 97) oraz A. Ł. (k. 327-328, 1175v-1176), a także wynikami przeszukania telefonu komórkowego K. J. (1) (k. 62-65);

przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 1 czerwca 2019r. do 7 lipca 2019r. w B., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił:

- D. W. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 6 gramów za kwotę 240 złotych,
- P. K. (1) środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 5 gramów za kwotę 150 złotych,
- M. P. substancje psychotropowe w postaci (...) (...) w ilości 5 gramów za kwotę 200 złotych

(zarzuconego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisanego w punkcie VIII jego części rozstrzygającej). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawały przede wszystkim spontaniczne i szczerze wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1), który z własnej inicjatywy przyznał się do udzielania narkotyków, wskazał osoby, którym je dostarczał oraz okoliczności i ilości sprzedawanych narkotyków. Swoje depozycje procesowe oskarżony K. J. (1) podtrzymywał na każdym etapie postępowania karnego (k. 117-119, 127-129, 884-886v). Wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1) zostały uzupełnione wyjaśnieniami innych oskarżonych: D. W. (k. 101-102, 112-113, 887v) i P. K. (3) (k. 146-149, 155-156, 557-559, 887), a także wynikami przeszukania telefonu komórkowego K. J. (1) (k. 62-65);

z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającego na tym, że w dniu 8 lipca 2019r. w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający i substancje psychotropowe w znacznej ilości:

- środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 29,16 gramów;
- znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 41,37 gramów;
- znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci (...) (...) o wadze 13,46 gramów

(zarzuconego w punktach: III-V części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisanego w punkcie IX jego części rozstrzygającej). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawały przede wszystkim wyniki przeprowadzonego przeszukania mieszkania i pomieszczeń gospodarczych oskarżonego K. J. (1) (k. 45-49), wyniki użycia wagi i testera narkotykowego (k. 54, 55-58) oraz opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 315-320), jak również wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1), który przyznał się do posiadania narkotyków (k. 117-119, 127-129, 884-886v).

II. Szczególnie należy podkreślić to, że oskarżony K. J. (1), z własnej inicjatywy, już we wstępnej fazie śledztwa ujawnił szereg okoliczności popełnionych przez siebie przestępstw z art. 59 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a mianowicie udzielania narkotyków szeregu osobom, w tym małoletnim. Podał również dane personalne tych osób, zanim jeszcze organy procesowe miały wiedzę o wymienionych przestępstwach i o nabywcach środków odurzających (konsumentach), ze wskazaniem okoliczności udzielania narkotyków oraz ilości dostarczonych im narkotyków. Pierwotnie uczynił to podczas czynności tzw. rozpytania przez funkcjonariusza KP w B. (k. 74), a następnie podczas przesłuchania przez policjanta, kiedy na podstawie jego pozaprocesowej relacji postawiono mu zarzuty ustnie do protokołu (k. 117-119). Swoje depozycje procesowe oskarżony K. J. (1) podtrzymywał na każdym etapie postępowania karnego (k. 117-119, 127-129, 884-886v). Jak już wyżej wskazano, bez takiej postawy oskarżonego K. J. (1), ani organy prowadzące postępowanie karne, ani prokurator, ani wreszcie orzekający Sąd I instancji, nie miałyby wiedzy o popełnionych przez niego przestępstwach. Oprócz tego, oskarżony K. J. (1) ujawnił również, że w obrocie narkotykami uczestniczył oskarżony B. G. (1) i opisał szczegóły związane z odbieraniem narkotyków od tego ostatniego (k. 127-129, 884-886v).

Jak słusznie podnosiła obrończyni z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., taka postawa procesowa tego oskarżonego nie mogła pozostawać bez wpływu na wymiar kary i uzasadniała potrzebę zastosowania w odniesieniu do tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. Trzeba bowiem pamiętać, że oskarżony K. J. (1) szczerze i spontanicznie wskazał osoby, którym udzielał odpłatnie narkotyki, przyznając swa wiedzę o tym, że część z nich była osobami małoletnimi, nawet w obliczu tego, iż część z tych osób dystansowała się od zakupu narkotyków, np. świadkowie: S. G. (na rozprawie głównej – k. 1174-1175v) i M. S. (k. 3231-322, 1177-1177v).

Przepis art. 60 § 2 k.k. stanowi, że sąd może również zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności:

- 1) jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody,
- 2) ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie,
- 3) jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Jak wielokrotnie wskazywano w doktrynie i orzecznictwie, podstawy nadzwyczajnego złagodzenia są wymienione w tym przepisie wyłącznie przykładowo, za czym przemawia zwrot „w szczególności”. Oznacza to, że sąd może przyjąć jako podstawę inne okoliczności niż wymienione w przepisie, o ile prowadzą one do przekonania, że kara wymierzona sprawcy byłaby niewspółmiernie surowa. Dopuszczalne jest bowiem nadzwyczajne złagodzenie kary, jeśli zaistnieje kilka okoliczności łagodzących, które brane pod uwagę oddzielnie nie uzasadniałyby nadzwyczajnego złagodzenia kary, natomiast rozpatrywane łącznie mogą spełniać warunek nadzwyczajnego wypadku, w którym nawet najniższa kara byłaby niewspółmiernie surowa (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r., sygn. II AKa – 298/13, LEX nr 1392140).

Takie właśnie okoliczności zachodzą w odniesieniu do oskarżonego K. J. (1), gdy chodzi o zbrodnię z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., zarzuconą mu w punkcie VI części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisaną w punkcie VII jego części rozstrzygającej. Wprawdzie Sąd Okręgowy orzekł wobec niego karę w najniższym możliwym wymiarze ustawowym, to jednak kara ta była i tak zbyt surowa, zważywszy na to, że sam poskarżony ujawnił wobec organów procesowych swoje przestępcze zachowania, opisał najistotniejsze okoliczności popełnionego przestępstwa, jak również osoby małoletnie, którym udzielał narkotyków, w tym takie kluczowe szczegóły jak: rodzaj, ilość, wartość sprzedanych narkotyków, daty transakcji, a także wysokość uzyskanych z tego tytułu kwot. Uzasadniało to w pełni skorzystanie wobec oskarżonego K. J. (1) z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary po myśli art. 60 § 2 k.k. i wymierzenie kary poniżej dolnego progu zagrożenia ustawowego i to w wysokości pozwalającej finalnie na wykonanie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Na szczególne uznanie należało przede wszystkim ujawnienie przestępczej roli oskarżonego B. G. (1), co nie tylko pozwoliło na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, ale także świadczyło o zerwaniu oskarżonego K. J. (1) ze środowiskiem przestępczym i przełamaniem opacznie pojętej solidarności przestępczej. Takie postawy procesowe zasługują na aprobatę, gdyż pozwalają na ograniczanie przestępczości narkotykowej.

Należało przy tym mieć na uwadze dodatkowe okoliczności świadczące to tym, że postępowanie karne dało pozytywne rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, co czyni zasadnym przekonanie, że pewne cele kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. zostały osiągnięte i nie jest celowe orzekanie wobec oskarżonego K. J. (1) długoterminowej kary pozbawienia wolności.

Jak wynika z danych systemu (...) (k. 1291) oraz danych o karalności (k. 1321-1322), oskarżony K. J. (1) nie był uprzednio karany, a także nigdy później nie popełnił przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei, z opinii o oskarżonym K. J. (1) z Aresztu Śledczego w D. (k. 1337-1339), gdzie był osadzony jako tymczasowo aresztowany w okresie od 8 lipca 2019r. do 4 października 2019r. wynika, że był oceniany pozytywnie. Nie był karany dyscyplinarnie i nagradzany regulaminowo, przyjmował prawidłową regulaminową postawę wobec przełożonych, a w środowisku osadzonych funkcjonował pporownie. Nie był uczestnikiem podkultury przestępczej i krytycznie odnosił się do popełnionych przestępstw. Oznacza to, że pewne cele resocjalizacyjne zostały zrealizowane podczas tymczasowego aresztowania.

III. Jako zasadną oceniono także apelację obrońcy z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., co do zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej wymierzonej oskarżonemu, z uwagi na jego postawę i warunki osobiste oraz właściwości (brak poprzedniej karalności za przestępstwo umyślne w dacie czynu), co uzasadniało wymierzenie kary łącznej kierując się zasadą absorpcji. Wszystkie popełnione przez oskarżonego przestępstwa miały miejsce na tle przestępczości narkotykowej, w zbliżonym czasie i z tej samej motywacji.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego K. J. (1) polegającej na:

a) przyjęciu za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przepisów Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

b) nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VI części wstępnej) i na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2019r. zgodnie z art. 4 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k., wymierzenia mu kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) obniżenia kary wymierzonej oskarżonemu K. J. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie VIII części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie VII części wstępnej), do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Po dokonaniu takiej korekty, zarówno kary jednostkowe jak i orzeczona kara łączna są adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przestępstw popełnionych przez oskarżonego K. J. (1) i wypełniają cele kary z art. 53 § 1 i 2 k.k.

Wobec stwierdzenia, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu K. J. (1) w punkcie X części rozstrzygającej, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego K. J. (1) w punkcie I podpunkty: „b” i „c” niniejszego wyroku oraz w punkcie IX zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 08 lipca 2019r. godz. 06:05 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:10.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. J. (1) utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

IV. Jak już wyżej wskazano, nie było natomiast podstaw prawnych do uwzględnienia zarzutu apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego K. J. (1), adw. A. F., o niezastosowaniu przepisu art. 60 § 3 k.k. Kwestię tę prawidłowo zinterpretował już Sąd Okręgowy w Świdnicy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dając wyraz temu, że zastosowanie przepisu art. 60 § 3 k.k. było wykluczone, gdyż oskarżony K. J. (1) nie współdziałał z co najmniej dwoma innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, co do którego ujawnił wobec organu powołanego do ścigania osoby w nim uczestniczące oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Podstawę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary dawał zatem wyłącznie przepis art. 60 § 2 k.k., a nie przepis art. 60 § 3 k.k., obligatoryjny na dzień popełnienia przestępstwa przez oskarżonego i względniejszy dla niego niż obowiązujący w dacie wyrokowania przez Sąd odwoławczy.

Warunkiem bowiem stosowania tej instytucji, przewidzianej w art. 60 § 3 k.k., jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu (w rozumieniu przepisów zawartych w rozdziale II k.k.) z co najmniej dwiema osobami, wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego

informacji o osobach współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa oraz okolicznościach jego popełnienia (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1999r., sygn. akt I KZP – 38/98, OSNKW 1999, z. 3-4, poz. 12).

Co do oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1)

I. Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Świdnicy – wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B. – przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i nie wnikliwy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

II. Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób niezwykle drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przypisanych oskarżonemu B. G. (1) przestępstw:

z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., przypisanego w punkcie XVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XIII części wstępnej), polegającego na tym, że w dniu 16 lipca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 151,71 gramów. Podstawę do takich ustaleń dawały wyniki przeszukania mieszkania B. G. (1) (k. 200-202), wyniki użycia wagi i testera narkotykowego (k. 205, 206-211), opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 315-320), a także wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) (k. 226-228, 236-238, 504-505, 514-516, 889v-891);

z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XIV części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 1 lipca 2019 r. do 7 lipca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. J. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany o wadze 50 gramów o wartości 1.250 złotych. Podstawę do takich ustaleń dawały spontaniczne i szczere wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1) (k. 117-119, 127-129, 884-886v), skonfrontowane z wyjaśnieniami oskarżonego B. G. (1) (k. 226-228, 236-238, 504-505, 514-516, 889v-891);

z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XV części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 1 maja 2019r. do 1 lipca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie w ilości 5 krzewów. Podstawę do takich ustaleń dawały wyniki śledczych oględzin miejsca ujawnienia łodygi ściętego krzewu konopi z dokumentacją fotograficzną (k. 218-222), wyniki użycia testera narkotykowego (k. 223), opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 315-320), a w konsekwencji ustaleń śledztwa także wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) (k. 226-228, 236-238, 504-505, 514-516, 889v-891);

z art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XVI części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 1 lipca 2019r. do 16 lipca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przetwarzał konopie w ilości 1 krzewu w susz rośliny o wadze 1,26 gramów. Podstawę do takich ustaleń dawały wyniki śledczych oględzin miejsca ujawnienia łodygi ściętego krzewu konopi z dokumentacją fotograficzną (k. 218-222), wyniki użycia testera narkotykowego (k. 223), opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 315-320), a w konsekwencji ustaleń śledztwa także wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) (k. 226-228, 236-238, 504-505, 514-516, 889v-891).

z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanego w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XVII części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie października i listopada 2019r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. M.

(1), przy użyciu gróźb bezprawnych uszkodzenia ciała, a także przemocą polegającą na biciu pięściami po twarzy i tułowiu w celu wymuszenia P. K. (2) do zwrotu wierzytelności pobili go, narażając na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., powodując naruszenie czynności narządów ciała w postaci urazów głowy z raną łuku brwiowego lewego i z raną okolicy małżowiny usznej, urazów klatki piersiowej i urazu twarzoczaszki z podejrzeniem złamania nosa, które to obrażenia naruszając czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, i zmuszając go do przekazania im pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2340 zł, stanowiącej własność pokrzywdzonego oraz jego konkubiny B. P., przy czym B. G. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie (sygn. akt II K – 835/16) na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 czerwca 2016r. do 8 sierpnia 2017r. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482), historii rachunku karty kredytowej (k. 490-492) i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej co do obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 597-599);

z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanego w punkcie XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XVIII części wstępnej), polegającego na tym, że w listopadzie 2019r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. M. (1), pozbawili wolności P. K. (2) w ten sposób, że groźbą pobicia go i przemocą polegającą na przytrzymywaniu go za ramię doprowadzili go do stanu bezbronności i zmusili do wejścia do pojazdu marki A. (...) po czym wywieźli w odosobnione miejsce, przy czym B. G. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie (sygn. akt II K – 835/16) na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 czerwca 2016r. do 8 sierpnia 2017r. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482).

III. Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób niezwykle drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przypisanych oskarżonemu P. M. (1) przestępstw:

1) z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisanego w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XVII części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie października i listopada 2019r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. G. (1), przy użyciu gróźb bezprawnych uszkodzenia ciała, a także przemocą polegającą na biciu pięściami po twarzy i tułowiu w celu wymuszenia P. K. (2) do zwrotu wierzytelności pobili go, narażając na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., powodując naruszenie czynności narządów ciała w postaci urazów głowy z raną łuku brwiowego lewego i z raną okolicy małżowiny usznej, urazów klatki piersiowej i urazu twarzoczaszki z podejrzeniem złamania nosa, które to obrażenia naruszając czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, i zmuszając go do przekazania im pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2340 zł, stanowiącej własność pokrzywdzonego oraz jego konkubiny B. P.. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482), historii rachunku karty kredytowej (k. 490-492) i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej co do obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 597-599);

z art. 189 § 1 k.k., przypisanego w punkcie XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XVIII części wstępnej), polegającego na tym, że w listopadzie 2019r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. G. (1), pozbawili wolności P. K. (2) w ten sposób, że groźbą pobicia go i przemocą polegającą na przytrzymywaniu go za ramię doprowadzili go do stanu bezbronności i zmusili do wejścia do pojazdu marki A. (...) po czym wywieźli w odosobnione miejsce. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482);

z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XXII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XIX części wstępnej), polegającego na tym, że w dniu 11 grudnia 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci (...) ((...)) w ilości 20,15 gramów i środek odurzający w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości 0,17 gramów. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci przeszukania pomieszczeń użytkowanych przez P. M. (1) (k. 454-456), wyniki protokoły użycia testera narkotykowego i wagi (k. 460-462, 464, 463) oraz opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 597-599), uzupełnione częściowo także wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1) (k. 519-519, 529-530, 594-595, 888-889v);

z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XXII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XX części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2019r. do czerwca 2019r. w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu w góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił czterokrotnie P. K. (2) środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 4 gramy, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 160 złotych, nadto w tożsamym okresie w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił dziesięciokrotnie J. A. środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości niemniejszej niż 5 gramów, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 200 zł. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci przeszukania pomieszczeń użytkowanych przez P. M. (1) (k. 454-456), wyniki protokoły użycia testera narkotykowego i wagi (k. 460-462, 464, 463) oraz opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 597-599), uzupełnione zeznaniami świadków: P. K. (2) (k. 383-388, 493-494), J. A. (k. 499) i B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482), a częściowo także wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1) (k. 519-519, 529-530, 594-595, 888-889v);

z art. 189 § 1 k.k., przypisanego w punkcie XXII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie XXI części wstępnej), polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym czasie na przełomie września i października 2019r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą pozbawił wolności P. K. (2) w ten sposób, że przemocą polegającą na biciu pięściami po tułowiu doprowadził go do stanu bezbronności i zmusił do wejścia do pojazdu marki H. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych po czym wywiózł w rejon Placu (...) w B.. Podstawę do takich ustaleń dawały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody w postaci zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482), na tle wyjaśnień oskarżonego P. M. (1) (k. 519-519, 529-530, 594-595, 888-889v).

IV. Ponieważ zasadnicza część argumentacji zawartej w apelacji obrońcy z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B. skupiła się na wykazywaniu niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego P. K. (2) i w konsekwencji braku wystarczających dowodów do uznania sprawstwa i winy obu wymienionych oskarżonych co do przestępstw popełnionych na jego szkodę, należy odrębnie odnieść się do wskazanych dowodów.

Na stronach 6-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1237v-1239v akt sprawy) Sąd Okręgowy w Świdnicy w sposób skrupulatny przedstawił swoje ustalenia faktyczne oraz to, na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 18-20 tego uzasadnienia wyroku (k. 1243v-1244v) precyzyjnie wskazał powody, dla których uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), na tle obciążających ich dowodów, szczególnie w postaci wskazanych wyżej zeznań świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482), historii rachunku karty kredytowej (k. 490-492) i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej co do obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 597-599). Sam fakt, że w toku postępowania jurysdykcyjnego nie zdołano przesłuchać bezpośrednio świadka P. K. (2) nie świadczył absolutnie o braku wiarygodności jego relacji ze śledztwa. Trzeba jasno wskazać, że świadek ten nie od razu zdecydował się opisać rolę oskarżonych, a dopiero po pewnym czasie zdecydował się ujawnić przestępczą rolę oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1).

Po pierwsze, funkcjonariusze policji zostali powiadomieni o pobiciu pokrzywdzonego P. K. (2) i zmuszaniu go biciem oraz groźbami karalnymi do zwrotu wiarytelności przez oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) po raz pierwszy nie przez samego pokrzywdzonego, tylko przez jego ówczesną konkubinę, B. P.. Świadczą o tym nie tylko notatki z interwencji policjantów (k. 372, 373), lecz przede wszystkim zeznania świadków: pokrzywdzonego P. K. (2) (k. 383-388, 493-494) i jego ówczesnej konkubiny B. P. (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482).

Charakterystyczne, że nawet w obliczu dotkliwego pobicia i pobytu w szpitalu, pokrzywdzony P. K. (2) nie chciał pierwotnie ujawnić co się wydarzyło (k. 373), co niewątpliwie świadczyło o jego wiarygodności, lecz także wynikało to z charakteru oczekiwanej przez sprawców współpracy P. K. (2) przy uprawie narkotyków w wynajmowanym mieszkaniu.

Po wtóre, dopiero kilka dni po pobiciu, a mianowicie w dniu 13 października 2019r. pokrzywdzony P. K. (2) zdecydował się na złożenie obszernych zeznań wobec funkcjonariusza policji, szczegółowo, a wręcz drobiazgowo opisując zachowanie sprawców, czyli oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) (k. 383-388). W dalszej kolejności, w dniu 11 grudnia 2019r. w Komisariacie Policji w B. pokrzywdzony P. K. (2) poddał się śledczym oględzinom ciała (k. 391-393), a także przekazał do oględzin swój telefon komórkowy (k. 394-396), aby umożliwić zabezpieczenie dowodów popełnienia przestępstwa przez obu oskarżonych. Taka postawa procesowa pokrzywdzonego w sposób jasny przemawiała za wolą wyjaśnienia wszelkich okoliczności zarzutów postawionych oskarżonym: B. G. (1) i P. M. (1).

Po trzecie, pokrzywdzony P. K. (2) jeszcze raz złożył zeznania podczas śledztwa (k. 493-494), a jego dwukrotne zeznania pokrzywdzonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego były na tyle obszerne, spójne i konsekwentne, że słusznie nadał im Sąd I instancji waloru prawdziwości.

Słusznie Sąd Okręgowy skonstatował, że relacja pokrzywdzonego nosiła również cechę relacji chaotycznej, niemniej jednak w żaden sposób fakt ten nie wpływał w sposób negatywny na ocenę ich wiarygodności. Charakterystyczne, że pokrzywdzony nie miał tendencji do obarczania obu oskarżonych wszelkimi krzywdami jakich doznał. Opisywał zdarzenia z poprzednich miesięcy, a co do ostatniego pobicia, w wyniku którego znalazł się w szpitalu, konsekwentnie twierdził, że nie wie kim byli sprawcy, choć przedstawił swoje przypuszczenia .

Po czwarte, bezpośrednim świadkiem części zdarzeń była ówczesna konkubina pokrzywdzonego, B. P., która w swoich zeznaniach (k. 933v-937v, 400-402, 413, 481-482) przedstawiała okoliczności zbieżnie z zeznaniami pokrzywdzonego P. K. (2). Jak podkreślał Sąd Okręgowy, w swoich zeznaniach, świadek B. P. nie ukrywała także negatywnych zachowań pokrzywdzonego P. K. (2) i swoich pretensji do niego o wypłacanie pieniędzy przy użyciu jej karty kredytowej, a jednocześnie opisywała pobicia ówczesnego konkubenta, okoliczności wypłacania pieniędzy przez P. K. (2) z konta dla oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) z obawy o pobicie („jak by im nie płacił to oni by go połamali”) . Świadek ujawniała sytuacje konfliktowe między nią a pokrzywdzonym, lecz – jak zauważył Sąd I instancji – to dzięki jej stanowczości i determinacji, że te sytuacje z pobiciami P. K. (2) nie będą miały końca, pokrzywdzony P. K. (2) i B. P. zdecydowali się złożyć obszerne zeznania w dniach: 11 i 12 grudnia 2019r.

Po piąte, zeznania pokrzywdzonego P. K. (2) i jego ówczesnej konkubiny B. P., znalazły oparcie w karcie informacyjnej ze szpitala (k. 390), wynikach oględzin ciała pokrzywdzonego (k. 391-393), a wreszcie opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej o rodzaju, rozległości i charakterze obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego P. K. (2) w wyniku pobicia przez oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) (k. 597-599).

Po szóste, nie mogło przemawiać za dyskwalifikacją zeznań świadka P. K. (2) to, że Sąd I instancji nie zdołał go bezpośrednio przesłuchać na rozprawie głównej, gdyż nie ustalono aktualnego miejsca pobytu tego świadka, prawdopodobnie przebywającego za granicą i ni zdołano mu doręczyć wezwania na rozprawę. W takim wypadku przepisy art. 391 § 1 k.p.k., jak również art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. oraz art. 391 § 1 k.p.k. w pełni dawały podstawę do odczytania zeznań tego świadka albo do uznania ich za ujawnione w całości bez odczytywania, co uczynił Sąd Okręgowy Świdnicy (k. 1117v-118). Wypada przypomnieć, że wszystkie strony procesowe wyraziły na to zgodę na rozprawie głównej (k. 1117v).

Po siódme, wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego w Świdnicy nie można przejść do porządku dziennego nad postawą i działaniami pokrzywdzonego P. K. (2) sprzed pobicia przez oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), świadczących, że podjął on się względem nich czynności związanych z uprawą marihuany, w związku z wynajęciem mieszkania. Chociaż w późniejszym okresie z działalności takiej zrezygnował i wyrzucił sprzęty mogące jej służyć, to jednak rzucało to nowe światło na charakter relacji pokrzywdzonego z oskarżonymi. Całkowicie absurdalne były natomiast wyjaśnienia oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), jakoby podstawą konfliktu finansowego była kwestia nieubezpieczenia samochodu przez pokrzywdzonego P. K. (4), na co miał otrzymać pieniądze od B. G. (1). Taka wersja była absolutnie nielogiczna, gdyż niezależnie od tego kto jest posiadaczem (użytkownikiem) samochodu, to jego ubezpieczenie mogła opłacić dowolna osoba, bez potrzeby przekazywania środków finansowych pokrzywdzonemu. Wskazana wersja jest naprędce przygotowaną linią obrony, naiwną i niewiarygodną.

Jeżeli się dodatkowo uwzględni, że przesłuchany na rozprawie głównej świadek M. K. (2) (k. 1115-1117v) opisał pokrzywdzonego jako oszusta i krętacza, to dawało podstawy do wniosku, że pokrzywdzony P. K. (2) jednak cieszył się zaufaniem oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) i rzeczywiście podjął się względem nich nielegalnej działalności, co ostatecznie było powodem stosowania wobec nich przemocy i gróźb, a także pozbawienia go wolności. Świadczyło to o ścisłych związkach pokrzywdzonego z oskarżonymi oraz przynależności do jednego środowiska, także naruszającego normy prawne i społeczne. Absolutnie nie zwalniało to z odpowiedzialności karnej oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), jednak nakazywało ostrożność w sięganiu do zbyt surowych środków represji karnej.

Z tych powodów, Sąd odwoławczy uznał za konieczną korektę kar pozbawienia wolności orzeczonych względem oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punkcie XVII części wstępnej), polegające na tym, że w okresie października i listopada 2019r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu, przy użyciu gróźb bezprawnych uszkodzenia ciała, a także przemocą polegającą na biciu pięściami po twarzy i tułowiu w celu wymuszenia P. K. (2) do zwrotu wierzytelności pobili go, narażając na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., powodując naruszenie czynności narządów ciała w postaci urazów głowy z raną łuku brwiowego lewego i z raną okolicy małżowiny usznej, urazów klatki piersiowej i urazu twarzoczaszki z podejrzeniem złamania nosa, które to obrażenia naruszając czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, i zmuszając go do przekazania im pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2340 zł, stanowiącej własność pokrzywdzonego oraz jego konkubiny B. P., które oskarżony B. G. (1) popełnił w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. Kary te złagodzone wobec każdego z oskarżonych: wobec B. G. (1) – do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a wobec P. M. (1) – do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Wbrew zarzutom apelacji obrońcy z wyboru oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), adw. M. B., trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty obrońcy o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych i błędach w ustaleniach faktycznych.

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA –

10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) odrzucając szereg podanych przez nich faktów jako niewiarygodne.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Świdnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: B. G. (1) i P. M. (1) dopuścił się przestępstw przypisanych im w zaskarżonym wyroku, a swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

VI. Nie był uzasadniony zarzut obrazy przepisu art. 424 k.p.k., mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez niesatysfakcjonującą obrońcy i oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) sposób omówienia dowodów, w tym odrzucenie – jako niewiarygodnych – wyjaśnień obu wymienionych oskarżonych, jak również przez niedostateczne uzasadnienie okoliczności, jakie sąd miał na uwadze przy wymiarze kary.

Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Zgadza się zatem z powszechnym i właściwie

niekwestionowanym poglądem, że uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano jednak uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58).

Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Jako przykład nich posłuży wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiadał się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazy przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczyną odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylenia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy w Świdnicy ustalił bowiem stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, a następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy orzeczenia wobec oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) kar jednostkowych, kary łącznej i pozostałych rozstrzygnięć.

W obliczu poczynionej wyżej analizy zasadności wniesionej apelacji obrońcy oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1), prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyrok w stosunku do oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) polegającej na:

przyjęciu za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przepisów Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) oraz przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 8 maja 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2019r. poz. 852);

obniżeniu kary wymierzonej oskarżonemu B. G. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej), do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

obniżeniu kary wymierzonej oskarżonemu P. M. (1) za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie XVII części wstępnej), do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wobec stwierdzenia, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym: B. G. (1) i P. M. (1) w punkcie XXV podpunkty 1 i 2 części rozstrzygającej, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 31 lipca 2018r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2018r. poz. 1600) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:

a) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego B. G. (1) w punkcie II podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XVII, XVIII, XIX i XXI zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 16 lipca 2019r. godz. 10:00 do dnia 04 października 2019r. godz. 15:25;

c) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. M. (1) w punkcie III podpunkt „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: XXI oraz XXII podpunkty: 1, 2 i 3 zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. J. (1), B. G. (1) i P. M. (1), utrzymano w mocy. W dalszej części uzasadnienia zasadne będzie osobne odniesienie się do apelacji wniesionych co do poszczególnych oskarżonych, na tle stawianych w nich zarzutów.

VIII. Należało się zgodzić z Sądem Okręgowym, który na stronach 23-30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1246-1249v) wskazał, że przy wymiarze kar jednostkowych dla oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) należało uwzględnić znaczny stopień winy sprawcy i znaczny stopień społecznej szkodliwości ich czynów, wyrażająca się w zakresie naruszenia dobra prawnego w postaci zdrowia, a nawet życia potencjalnych nabywców narkotyków i ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstwa. Z kolei, na wymiar kar jednostkowych łagodząco wpłynęła dotychczasowa niekaralność oskarżonych: B. G. (1) (k. 633, 638, 1098-1100, 1323-1324) i P. M. (1) (k. 1096-1097, 1325-1327). Dodatkowo przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej uwzględniono fakt podjęcia pracy przez obu oskarżonych (k. 1164, 1167, 1170), jak również nieznanie Sądowi Okręgowemu Świdnicy informację z sytemu (...) (k. 1291-1295), opinię z Aresztu Śledczego w D. dot. P. M. (1) (k. 1335- 1336) oraz opinię z Aresztu Śledczego w Ś. dot. B. G. (1) (k. 1340-1341).

Wymierzone przez Sąd Okręgowy kary jednostkowe, po korekcie kar dokonanej przez Sąd odwoławczy za przestępstwo z art. 191 § 1 i 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punkcie XVII części wstępnej), były prawidłowe i sprawiedliwe. Kary te uwzględniały bowiem, że przestępstwa te odznaczały się dużym ładunkiem społecznej szkodliwości, za czym przemawiały okoliczności przedmiotowe (zakres naruszonego dobra prawnego, w tym zdrowia społeczeństwa zagrożonego plagą narkomanii, liczbę osób którym B. G. udzielił narkotyków, rodzaju narkotyków oraz

okoliczności podmiotowe (postać zamiaru, premedytacja w dążeniu do celu i niskie pobudki działania oskarżonych, działanie z użyciem przemocy).

Wymierzone oskarżonym kary łączne odpowiednio: wobec B. G. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a wobec oskarżonego P. M. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, oscylowały ku zasadzie absorpcji. Rzeczywiście, uzasadniało to popełnienie przez oskarżonych przestępstw w tożsamym czasie, pozostających w ścisłym związku przedmiotowo-podmiotowym, godzących w te same dobra chronione. Nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonych: B. G. (1) i P. M. (1) zmierzająca do dalszego łagodzenia kar jednostkowych i kary łącznej. Prowadziło to do nieuwzględnienia apelacji obrońcy obu oskarżonych w dalszym zakresie.

Orzeczenia o kosztach postępowania

Zasądzono od oskarżonych: K. J. (1), B. G. (1) i P. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 306,70 (trzysta sześć 70/100) złotych przypadających na nich kosztów postępowania odwoławczego, na co składa się po 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 300,- złotych opłat za obie instancje.

Orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k., 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.. biorąc przy tym pod uwagę stan majątkowy i osobisty oskarżonych oraz ich możliwości finansowe (zarobkowe).

Należności z tytułu wydatków Skarbu Państwa były związane z wysokością ryczału za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu odwoławczym, opartym o przepis § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. poz. 663 z późniejszymi zmianami), zaś wysokość opłat wynikała z art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2023r. poz. 123 z późniejszymi zmianami).

Edyta Gajgał Bogusław Tocicki Jarosław Mazurek